

Arrest

nr. 212 915 van 26 november 2018
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: Op haar gekozen woonplaats bij
advocaat S. COPINSCHI
Berckmansstraat 93
1060 BRUSSEL

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Eritrese nationaliteit te zijn, op 23 november 2018 heeft ingediend bij faxpost om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van de beslissing van 14 november 2018 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 23 november 2018, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 26 november 2018.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken I. CORNELIS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat S. COPINSCHI verschijnt voor verzoekster.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 24 juli 2018 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging (hierna: de gemachtigde van de staatssecretaris) de beslissing tot

afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten. Deze beslissing wordt verzoekster op dezelfde dag ter kennis gebracht.

1.2. Verzoekster wordt op 16 oktober 2018 opnieuw aangetroffen in illegaal verblijf. Op dezelfde dag neemt de gemachtigde van de staatssecretaris de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering. Deze beslissingen worden verzoekster op dezelfde dag ter kennis gebracht.

1.3. Verzoekster wordt op 25 oktober 2018 in vrijheid gesteld, met een nieuwe termijn tot 1 november 2018 om het grondgebied te verlaten.

1.4. Op 12 november 2018 gaat de gemachtigde van de staatssecretaris over tot de intrekking van het bevel om het grondgebied te verlaten van 16 oktober 2018.

1.5. De gemachtigde van de staatssecretaris neemt op 14 november 2018 opnieuw een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies). Dit is de bestreden beslissing, die op dezelfde dag aan verzoekster ter kennis wordt gebracht.

2. Over de ontvankelijkheid van de vordering tot schorsing

De Raad werpt ambtshalve een exceptie van onontvankelijkheid rationae temporis op.

Artikel 39/82, § 4, tweede lid van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Indien de vreemdeling het voorwerp is van een verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent is, in het bijzonder indien hij is vastgehouden in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 of ter beschikking is gesteld van de regering, en hij nog geen gewone vordering tot schorsing heeft ingeleid tegen de bedoelde verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel, kan hij binnen de in artikel 39/57, § 1, derde lid, bedoelde termijn de schorsing van de tenuitvoerlegging van deze maatregel vorderen bij uiterst dringende noodzakelijkheid.”

Artikel 39/57, § 1, derde lid van de Vreemdelingenwet bepaalt het volgende:

“De in artikel 39/82, § 4, tweede lid, bedoelde vordering wordt ingediend bij verzoekschrift binnen tien dagen na de kennisgeving van de beslissing waartegen ze gericht is. Vanaf een tweede verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel wordt de termijn teruggebracht tot vijf dagen.”

Artikel 1, 6° van de Vreemdelingenwet definieert een verwijderingsmaatregel als volgt:

“beslissing tot verwijdering: de beslissing die de illegaliteit van het verblijf van een vreemdeling vaststelt en een terugkeerverplichting oplegt;”

Het kan derhalve niet ter discussie worden gesteld dat het in casu bestreden bevel om het grondgebied te verlaten een verwijderingsmaatregel is.

Uit het administratief dossier blijkt dat ten aanzien van verzoekster reeds op 24 juli 2018 een bevel om het grondgebied te verlaten werd betekend zonder een vrijwillige vertrektermijn. De beslissing waarvan in voorliggende zaak de schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt gevorderd, is dus een tweede verwijderingsmaatregel. Verzoekster beschikte derhalve over een beroepstermijn van vijf dagen om een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid in te dienen. In de akte van kennisgeving wordt verzoekster ook correct geïnformeerd over de geldende beroepstermijnen.

Het is niet betwist dat de bestreden beslissing op 14 november 2018 aan verzoekster ter kennis werd gebracht. De dies a quo wordt bij de bepaling van de beroepstermijn niet in rekening gebracht. Verzoekster beschikte bijgevolg vanaf 15 november 2018 over vijf dagen om een beroep in te leiden.

Het verzoekschrift tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid werd evenwel slechts op 23 november 2018 aan de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen per faxbericht overgemaakt, terwijl de laatste nuttige dag 19 november 2018 was. De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid, ingediend op 23 november 2018, werd bijgevolg laattijdig ingediend.

De beroepstermijnen bepaald in artikel 39/57 van de Vreemdelingenwet zijn van openbare orde en moeten strikt worden toegepast. De Raad zou zijn bevoegdheid overschrijden mocht hij een laattijdig ingesteld beroep toch behandelen (cf. RvS 18 juni 2004, nr. 132.671).

Van de vaststelling van de onontvankelijkheid van het beroep wegens laattijdigheid kan enkel worden afgezien wanneer de verzoekende partij aantoonst dat zij wegens overmacht werd verhinderd tijdig haar verzoekschrift in te dienen. Overmacht kan enkel voortvloeien uit een gebeurtenis buiten de menselijke wil die door deze wil niet kon worden voorzien noch vermeden (Cass. 9 oktober 1986, RW 1987-88, 778; zie ook met de aldaar aangehaalde rechtspraak: J. BAERT en G. DEBERSAQUES, "Raad van State, Afdeling Administratie (2. Ontvankelijkheid)" in Administratieve Rechtsbibliotheek, Brugge, die Keure, 1996, nrs. 502-506).

In haar verzoekschrift gaat verzoekster in het geheel niet in op de laattijdigheid van haar vordering.

Overeenkomstig artikel 39/82, § 4, derde lid van de Vreemdelingenwet werd in de beschikking waarbij de partijen werden opgeroepen aangegeven dat de vordering manifest laattijdig voorkwam. Verzoekster werd dan ook in de mogelijkheid gesteld om een standpunt voor te bereiden omtrent de al dan niet laattijdigheid van haar beroep en kreeg de mogelijkheid om aan te tonen dat de laattijdige indiening van haar beroep aan overmacht te wijten is.

Ter terechtzitting van 26 november 2018, alwaar zij uitdrukkelijk wordt gewezen op het feit dat de vordering laattijdig voorkomt, gelet op het eerdere bevel om het grondgebied te verlaten, wijst verzoekster op het gegeven dat zij pas op 23 november 2018 van het Bureau voor Juridische Bijstand kosteloze rechtsbijstand heeft verkregen. De Raad ziet evenwel niet in waarom dit gegeven verzoekster verhinderde om tijdig de huidige vordering in te dienen. Met toepassing van artikel 39/68-1, § 5, derde en vierde lid van de Vreemdelingenwet wordt de beslissing over het rolrecht of over de vrijstelling ervan, pas in een mogelijke verdere fase van het geding getroffen. De voorlegging van het betreffende stuk was aldus niet vereist om huidige vordering in te dienen. Het voorgelegde stuk leert dat ook pas 23 november 2018 de kosteloze rechtspleging werd gevraagd. Een en ander klemmt des te meer nu verzoeksters raadvrouw ook voorheen reeds voor haar optrad, getuige het op 24 oktober 2018 bij de Raad ingediende beroep tegen de – ingetrokken – verwijderingsbeslissing van 16 oktober 2018. Verzoekster brengt geen concrete elementen aan waaruit overmacht blijkt.

De Raad wijst er nog op dat uit de rechtspraak van het Grondwettelijk Hof blijkt dat de procedures bij uiterst dringende noodzakelijkheid voldoen aan de vereisten van een effectief rechtsmiddel, zoals gewaarborgd door artikel 13 van het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te New York op 4 november 1950 en goedgekeurd bij wet van 13 mei 1955 en beschreven in de rechtspraak van het EHRM. Deze procedures bij uiterst dringende noodzakelijkheid kennen thans een automatisch schorsend karakter, zowel tijdens de beroepstermijn als tot de Raad uitspraak heeft gedaan, en maken een aandachtige, volledige en strikte controle van een individuele situatie mogelijk nu wordt voorzien in een ex nunc onderzoek. Verder moet worden opgemerkt dat de beroepstermijnen die zijn voorzien in deze procedures bij uiterst dringende noodzakelijkheid voldoende zijn opdat de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid redelijkerwijs als een daadwerkelijk rechtsmiddel kan worden beschouwd (zie in deze zin GwH 17 september 2015, 111/2015; GwH 11 juni 2015, 89/2015 en GwH 27 januari 2016, nr. 13/2016).

Nu geen overmacht is aangetoond, handhaaft de Raad de vaststelling dat onderhavige vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid laattijdig werd ingediend en dus onontvankelijk *ratione temporis* is.

3. Kosten

Met toepassing van artikel 39/68-1, § 5, derde en vierde lid van de vreemdelingenwet zal de beslissing over het rolrecht of over de vrijstelling ervan, in een mogelijke verdere fase van het geding worden getroffen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zesentwintig november tweeduizend achttien door:

mevr. I. CORNELIS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

I. CORNELIS